

1. Ιωαν. 2.

Quae fecimus, fecimus: nunc autem Scriptura attestante, quod novissima hora sit; in quam horam, vel in quod tempus respicientes, desides & ignavi nostram salutem negligemus, malumque in conspectu Domini Dei nostri agere pro nihilo ducemus? Similis es enim viro sub arbore confidenti, qui prospiciens immanes bestias gregatim adventare, sese in altum abripit, ita ut fere ipsi nocere non valeant. Existima autem arborem, timorem Dei: eritque tibi gratia cooperatrix in omnibus ubicumque ambulaveris, & inimicos tuos substernes tibi.

C A P. X C V I I.

Sic in praesenti vita incedere oportet fideles. Si gaudium nobis acciderit, sive ex felicitate aliqua, sive ex beneficiis acceptis; vereamur non longe abesse tristitiam. Sin autem tristitia supervenerit nobis; speremus gaudium propinquum. Exemplum ab iis, qui per mare navigant, capiamus. Nam hi, insurgente in eos vento, ac tempestate aliqua vehementiore, non illico desperant suam salutem; sed resistunt fluctibus, tranquillitatem expectantes: qua obtenta, iterum procellas metuunt. Unde etiam assidue advigilant, ne repentina aliqua vis ventorum insurgat, quae eos imparatos in mare deturbet. Sic & nos utrinque circumspectos esse oportet. Qui enim expectatur, si venerit, non ut novus, neque ut peregrinus ei supervenit, a quo excipitur: neque enim illum imparatum offendit. Cum igitur tribulatio aliqua, vel angustia nobis acciderit; liberationem ab iis, & auxilium a Deo expectemus: ne forte dum longior est ac diurnior tribulatio, si nulla spes nobis salutis superfit, mortem afferat. Similiter dum gaudium nobis obvenit, angustias expectemus: ne ob nimium gaudium obliviscamur luctus.

C A P. X C V I I I.

Si compassionis affectu permotus, fratrem adhortaturus abieris; priusquam tractes cum eo, quem cohortari statutum est, sic tecum cogita. Si te non audierit, noli irasci, neque perturbari: ne nocimento sit vexatio tua, & fratrem accuses. Si te auscultaverit, Deo gratias. Sin autem adduci non possit, ut dictis tuis obediat; ne irascaris. Nam

Aὁ πεποιήκαμεν, πεποιήκαμεν· νῦν δὲ τῆς Γραφῆς ἐπιμαρτυρήσεως, ἐσχάτῃ ὥρᾳ ἐστίν, εἰς ποῖαν ὥραν ἢ εἰς ποῖον χρόνον ἀμελεῖντες, καταφρονήσωμεν, ἀφορᾶντες τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν, καὶ τὸ ποιῆν τὸ πονηρὸν ἐναντίον Κυρίου ἢ Θεοῦ ἡμῶν; ὁμοιωθῆς γὰρ ἀνδρὶ καθεζομένῳ ὑποκάτω δένδρου, ὃ ὅτε ἐπισωπήχθη ἐπὶ αὐτῷ τὰ ἄγρια θηρία, ἀναπνῶν εἰς ὑψος, καὶ τὰ θηρία σὺν ἀδικῶσιν αὐτόν. λογίζε δὲ τὸ δένδρον, τὸ φῶλον τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔσται ἡ χάρις συνεργὸς σοι ἐν πάσιν οἷς ἐάν πορῶνῃ, καὶ καταβαλεῖς τὰς ἐχθρὰς σου ὑποκάτω σου.

Κ Ε Φ. 47.

O τὸς δὲ τὰς τιτὰς βαδίζον ἐν τῷ παρόντι βίῳ· εἴαν συμβῇ χαρὰ ἡμῖν, εἴτε διὰ προκοπῆς, εἴτε διὰ χαρισμάτων, ὑποπέψωμεν, ὅτι ἡ μακρὰν ἀφῆσκειν ἡ λύπη· εἴαν δὲ ἐπέλθῃ ἡμῖν λύπη, προσδοκῶμεν τὴν χαρὰν ἡμῖν ἐγγύς ἡγομένην. Λαβόμεν ὑπόδειγμα τὰς πλείοντας ἐν τῇ θαλάσῳ· ἐπι γὰρ ἐπαναστάσεως αὐτοῖς ἡμιόνης ἀνέμου καὶ χειμῶνος σφοδρῆς, σὺν ἀπῆδοκῶσι τῆς ἑαυτῶν σωτηρίας, διὰ ἀνιμάχοντα τοῖς κύμασιν, ἄδραν ἀποδεχόμενοι καὶ γαλήνης μεταγκηκότες, ζῆλον προσδοκῶσιν· ὅθεν καὶ ἠΐθεοι λαβὴ παντός, μὴ πως ἀνω ἐπαναστάσεως ἀνέμου ἡμιόνης ἐν τῷ αὐτῶν ἀσθενείας. καὶ κατατρέφῃ αὐτὸς εἰς τὴν θαλάσσαν. Οὕτω δὲ καὶ ἡμεῖς σκοπεῖν πᾶ ἀμφοτέρω. Ὅ γὰρ προσδοκῶμενος, εἴαν ἐλθῇ, ἢ ζηνέσται ὁ πῦρον ὑποδεχόμενος, ἢ γὰρ ἀρεθῆσται ἀσθενείας. Ἐν τῷ οὖν συμβῆναι ἡμῖν θλίψιν ἢ σενοχωρίαν, ἀεσιν προσδοκῶμεν καὶ βοήθειαν ἐκ Θεοῦ ἡμῖν ἡμιόμων, ἵνα μὴ χειρίζεσθαι τῆς θλίψεως, ὡς μὴ ὑπαρχέσθαι ἡμῖν ἐλπίδος σωτηρίας, ἡνιόση θάνατον. Ὅμοιος δὲ καὶ χαρᾶς ἡμῖν ἡγομένης, θλίψιν προσδοκῶμεν, ἵνα μὴ τῇ ἁγιωτέρᾳ χαρᾷ ἐπιλαθώμεθα ἢ πένθους,

Κ Ε Φ. 48.

E ἂν συμπαθῶν, πορῶν ᾤκαλῶν παρὶ ἀδελφῶν, παρὶ ἢ σε συντυχεῖν ὃ μέμεις ᾤκαλῶν, εἰπὸν τῷ λογισμῷ σου· εἴαν μὴ σε ἀκούσῃ, μὴ ὀργίζῃ, μηδὲ παρᾶσθαι· ἵνα μὴ εἰς βλάβος γένηται ὁ σκυλμός σου, καὶ τὸ ἀδελφὸν ἀφτίασθαι. Εἴαν σε ἀκούσῃ, χάρις τῷ Θεῷ. Ἐἴτε καὶ ἢ πληροφῶρεται ὁ ἀνὴρ παιδαρχεῖν τοῖς